

AČ KVĚTEN, NENÍ

Říznout listem ostřice, zakrojit něco měsíce a šup
sem tuplák mlhy! Poručil bych si kdysi.

Dnes v krčmě U svalených větrů nikdo, toliko
přimáznutá čekanka jara nad ležákem spařeného
času, z něhož trčí pára jak úd ve ztopoření,
dumajíc, čím rozkoš vyplení nicka vteřin taková,
nicka minut maková –

A je pořád stejně hodin. Práchniví špulky
s přísnými nitěmi na křídla motýlů a další
hovádka boží, a líznu-li vzduch, vybito. Nula
elektrizující touhy, která by kopala dívky, vyrazila
jim mrkací oči panny.

Tolik asi ke společnému loži, další zprávy, až jak
se situace vytříbí. Protože, ač květen, zatím není.
Vládne bezčasí, jakési paralyzující všežravé
perpetuum mobile chyby,

a já přísahám, že zavřu zobák všem špačkům,
kteří tu za slib nesmrtelnosti začnou vyzvánět,
kdy rodí první třešně.